

I det første Øjeblikks Ophidselse havde Karsten From nær kastet sig over hende. Men da hun var borte, lo ogsaa han, og det med en Latter, der kom fra Hjertet. Nu var han ganske sikker paa at være bleven hende kvit. Og som befriede Fugle stormede hans Tanker tilbage til Jytte Abildgaard.

II

Om Aftenen kørte han ind til Kasino, som i disse Dage var udlejet til en velgørende Forening. Der havde her de foregaaende Aftener været afholdt Basar, og nu skulde Festen afsluttes med en Symfonikoncert og en lille Dans. Da Fru Bertha var Medlem af Foreningens Bestyrelse, havde hverken hun eller Jytte kunnet undslaa sig for at deltage.

Karsten From kom med Vilje saa sent, at Koncerten var begyndt, da han afleverede sit Ydertøj i Garderoben. Han vilde forsøge at komme under Vejr med Jyttes Følelser ved en Overlistelse.

I den Anledning havde han sikret sig ikke alene en af de forreste Pladser ved Orkestret, hvor han plejede at lade sig se ved slige Lejligheder, men ogsaa en Stol i Baggrunden af en Sideløge, der skulde tjene ham til skjult Observationspost. Her lod han sig lukke ind under Pavsens foran Symfoniens *Scherzo*.

Lyset i Kronerne var neddæmpet. Over den store Sal laa et dystert Halvmørke. Men han vidste omtrent, hvor Jytte og hendes Moder skulde sidde, og han fandt dem ogsaa hurtigt i sin Kikkert. De sad omtrent midtvejs paa en af de forreste Rækker i Parkettet, Jytte i en ny Dragt af delikat grønlig-graa Farve. Han saae, at hendes Ansigt havde et alvorligt, tankefuldt Udtryk, som han ikke kendte. I det hele gjorde hun et lidt fremmedartet Indtryk paa ham, som hun sad der med Hænderne i Skødet uden at ane, at hun blev beluret. Men hvor var hun dejlig! Hun hørte til de meget faa Kvinder, der taalte at blive iagttaget gennem et Nøglehul. Smukkest var hun i siddende Stilling, fordi hun var en halv Tomme for lille. De nedsænkede Øjenlaag og de tunge